

– застосування заходів державного примусу, в тому числі адміністративної відповідальності, до порушників законодавства у сфері охорони суспільної моралі.

1. Про невідкладні додаткові заходи щодо зміцнення моральності у суспільстві та утвердження здорового способу життя: Указ Президента України від 15.03.2002 р. за № 258/2002. *Офіційний вісник України*. 2002. № 12. Ст. 555, код акта 21864/2002.

2. Мудрость тысячелетий: энциклопедия / сост. Н. Березин; под общей ред. А. Янак. Москва: ОЛМА-ПРЕСС, 2006. 830 с.

3. Алкоголізм в Україні, статистика і цифри. URL: <https://moi-vybor.com.ua/uk/article/alkogolizm-v-ukrayini-statystyka-i-cyfy>

4. Захист суспільної моралі – запорука безпеки молодого покоління. URL: http://gorenuchi.edukit.kiev.ua/bezpeka_ditej_v_interneti/_zahist_suspilnoi_morali/

5. «Тютюнова» статистика України. URL: <https://sites.google.com/site/tutunopalinna/-tutunova-statistika-v-ukraieni>

Золотоноша О.В.,

канд. юрид. наук, докторант
докторантури та аспірантури ДДУВС

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

В останні роки відбувається реформування правоохоронних органів України. Метою такого реформування був остаточний перехід системи органів Міністерства внутрішніх справ від каральних до соціально-сервісних функцій та досягнення основних організаційних і правових параметрів моделі, здатної найефективніше забезпечити права, свободи і законні інтереси особи, протидію злочинності та корупції, громадську безпеку, виконання інших завдань, покладених на правоохоронні органи. Досягнення такої мети неможливе без ефективної взаємодії органів публічної влади в усіх галузях функціонування [1]. Зауважимо, що здійснення будь-якої діяльності повинно відбуватись послідовно, у чітко визначеному порядку, адже лише тоді може бути досягнута кінцева мета такої діяльності.

Дослідженню взаємодії різних органів державної влади приділяли увагу такі вчені: В.В. Голіна, О.Н. Ярмиш, В.О. Серьогін, Ю.М. Фролов, О.І. Миколенко, А.В. Щерба, В.В. Галуцько, В.І. Олефір, М.П. Пихтін, Н.В. Галіцина, Р.С. Алімов, О.В. Кузьменко, В.Г. Гончаренко та інші.

Публічна влада на місцевому рівні, як різновид державної влади, обмежена територією окремих регіонів, областей, міст (районів міст) та інших населених пунктів. Органами публічної влади на місцевому рівні є місцеві державні адміністрації, головні управління, управління та інші органи виконавчої влади на рівні регіонів, областей, міст, районів тощо.

Учені висловлюють різні точки зору щодо сутності взаємодії. Зокрема Т. Л. Маркелов підкреслює, що «взаємодія – це глибоке поняття, до якого входять спілкування, зв'язок і взаємодопомога у вирішенні спільних завдань» [1, с. 110]. В енциклопедичній літературі, термін «взаємодія» відображає процеси впливу різних об'єктів один на одного, взаємозв'язки між різними об'єктами, характеристику форм людської діяльності й пізнання, їх взаємну обумовленість, зміну стану, взаємовплив, а також породження одним об'єктом іншого [2, с. 199]. З точки зору філософської науки, взаємодія – це універсальна форма руху, становлення, розвитку процесу, що визначає існування й структурну організацію будь-якої матеріальної системи [3, с. 135]. З точки зору науки управління, взаємодія – це одна із форм спрямованого впливу для досягнення конкретної мети, а також процесу обміну інформацією [4, с. 12].

Варто погодитися з думкою В. П. Півненко в тому, що взаємодія – це «заснована на об'єктивно існуючих між державними органами взаємних зв'язках, ініціативі та зацікавленості сторін, узгоджена діяльність, що здійснюється у формі співробітництва, взаємної допомоги і підтримки за відсутності єдиного керівництва, у процесі якої забезпечується раціональне та комплексне вирішення загальних завдань щодо зміцнення законності» [5, с. 10].

Систему нормативно-правових актів, що регулюють взаємодію правоохоронних органів з органами місцевої влади, утворюють у більш узагальненому розумінні закони та підзаконні нормативно-правові акти. Залежно від того, які відносини регулює той чи інший закон, їх можна класифікувати так: 1) закони, що регулюють діяльність правоохоронних органів; 2) закони, що регулюють діяльність органів виконавчої влади; 3) закони, що безпосередньо спрямовані на протидію злочинності.

Проаналізуємо деякі з них. До першої групи законів ми відносимо Закони України «Про Національну поліцію», «Про прокуратуру», «Про Службу безпеки України». Особливо слід зупинитись на Законі України «Про Національну поліцію». Його детальний аналіз дозволяє стверджувати, що питання взаємодії органів внутрішніх справ з державними органами влади в ньому недостатньо чітко прописані. Зокрема лише ст. 5 та ст. 88 Закону України «Про Національну поліцію» містять положення про взаємодію з органами місцевої влади. Згідно зі ст. 5, «Поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку та іншими органами державної влади, а також органами місцевого самоврядування відповідно до закону та інших нормативно-правових актів» і, відповідно, у ст. 88 зазначено, що «Керівники територіальних органів поліції повинні не менше одного разу на два місяці проводити відкриті зустрічі з представниками органів місцевого самоврядування на рівнях областей, районів, міст та сіл з метою налагодження ефективної співпраці між поліцією та органами місцевого самоврядування і населенням. На таких зустрічах обговорюється діяльність поліції, визначаються поточні проблеми та обираються найефективніші способи їх вирішення. Керівники територіальних органів поліції з метою підвищення авторитету та довіри насе-

лення до поліції систематично інформують громадськість про стан правопорядку, заходи, які вживаються щодо попередження правопорушень» [7].

Таким чином, аналізуючи Закон України «Про Національну поліцію», слід зазначити, що чіткої процедури взаємодії не закріплено. Отже, з метою посилення акценту на питанні правового врегулювання взаємодії поліції з органами державної влади у Законі України «Про Національну поліцію» необхідно передбачити окрему статтю за назвою «Взаємодія працівників поліції з органами державної влади та органами місцевої влади».

До другої групи законів ми відносимо Закони України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» тощо. Щодо взаємодії з органами внутрішніх справ, то у відповідних законах закріплено повноваження органів влади щодо протидії правопорушенням. Наприклад, згідно зі ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать: а) власні (самоврядні) повноваження: 1) підготовка і внесення на розгляд ради пропозицій щодо створення відповідно до закону про поліцію, що утримується за рахунок коштів місцевого самоврядування, вирішення питань про чисельність працівників такої поліції, про витрати на їх утримання, здійснення матеріально-технічного забезпечення їх діяльності, створення для них необхідних житлово-побутових умов; 2) сприяння діяльності органів суду, прокуратури, юстиції, служби безпеки, внутрішніх справ, адвокатури і Державної кримінально-виконавчої служби України. Отже, якщо виходити з норми зазначеного Закону, то в питаннях взаємодії органи місцевого самоврядування сприяють діяльності органів внутрішніх справ. Проте, на жаль, процедурні питання відповідного сприяння в Законі не визначено [8].

До третьої групи законів ми відносимо Закони України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» тощо. Слід зазначити, що з названих законів найбільш повно порядок взаємодії органів внутрішніх справ з іншими органами влади прописано в Законі України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». Так, у розділі V Закону закріплено взаємодію спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю та інших державних органів. Зазначений розділ містить три статті, в яких чітко врегульовано механізм взаємодії спеціальних підрозділів з органами прокуратури, Служби безпеки України, Національним банком України, Антимонопольним комітетом України, спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у справах охорони державного кордону України та іншими міністерствами і відомствами.

У свою чергу, систему підзаконних нормативно-правових актів з питань взаємодії органів внутрішніх справ з органами державної влади утворюють нормативні акти Президента України, Кабінету Міністрів України, міністерств та відомств.

Отже, з моменту проголошення України незалежною державою прийнято низку спільних наказів щодо взаємодії органів державної влади та органів внутрішніх справ з питань законності та правопорядку. Слід зазначити, що такі накази мають вузьку спрямованість і направлені, насамперед, на підвищення якості взаємодії між державними органами та органами внутрішніх справ лише по окремих питаннях.

1. Маркелов Т. Л. Взаимосвязь органов прокуратуры с общественностью в борьбе с правонарушениями // Проблемы участия общественности в борьбе с преступностью. Москва: МЮИ, 1978. С. 100-142.

2. Большой энциклопедический словарь / под ред. А. М. Прохорова. 2-е изд. Москва: Большая Рос. энцикл.; СПб.: Норинт, 1998. С. 145.

3. Современный философский словарь / под общ. ред. В. Е. Кемерова. 2-е изд. Минск [и др.]: Панпринт, 1998. 1064 с.

4. Терещенко В. И. Организация и управление. Опыт США. Москва: Экономика, 1965. 47 с.

5. Пивненко В. П. Организация взаимодействия районной (городской) прокуратуры с местными Советами народных депутатов в укреплении социалистической законности: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Москва, 1989. 24 с.

6. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ: підручник / за заг. ред. Ю. Ф. Кравченка. Київ: НАВСУ, 1999. 702 с.

7. Про Національну поліцію: Закон України № 580-VIII від 02.07.2015 р. // *Офіційний вісник України*. 2015. № 63. Ст. 2075.

8. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України № 280/97-ВР від 21.05.1997 р. *Офіційний вісник України*. 1997. № 24. Ст.170.

Зубко О.О.

ад'юнкт кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
ДДУВС;

Науковий керівник: Голобородько Д.В. –
канд. юрид. наук, доцент кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності ДДУВС

ПІДСТАВИ ТИМЧАСОВОГО ЗАТРИМАННЯ ТРАНСПОРТНОГО ЗАСОБУ ПРАЦІВНИКАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Відповідно до норм Кодексу України про адміністративні правопорушення, поліція в межах своєї компетенції з метою збору і закріплення доказів по справі про адміністративне правопорушення, забезпечення своєчасного і правильного розгляду справи та припинення адміністративних правопорушень застосовує заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Заходи адміністративно-процесуального забезпечення створюють необ-